ΕΤΟΣ ΙΑ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1897 Αριθ. 52 513

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ἄστρον τῶν Χριστουγέννων. Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν Χριστουγέννων (ὑπὸ δος Μαρίας Βενετσανοπούλου.—Τὰ Χριστούγεννα τοῦ αἰχμαλώτου (ποίημα, ὑπὸ δος Μαρίκας Φιλιππίδου).—Εὐεργετικὸς νεωτερισμός —Ὁ Λαμαρτῖνος (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου. —Χριστουγεννιάτικη ἱστορία.—Ἔκκλησις τῆς ἐν Βώλῳ Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων.—Εἰδοποιήσεις.— Ἐπιφυλλίς.

ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ
ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἡ νὺξ ἦτο ἀστροφεγγής, ἀλλ' εἷς ἀστὴρ ἔλαμπε λαμπρότερον τῶν ἄλλων. Καὶ ἀντενάκλα τὸ λευκόν, τὸ ἄδολον, τὸ ζωογόνον φῶς του ἐπὶ ὅλων τῶν ὠχρῶν καὶ ἀσθενικῶν ἀδελφῶν του. Καὶ κατηύγαζε μὲ τὴν πυρίνην αἴγλην του ὅλην τὴν φύσιν καὶ ἐσκόρπιζε τὴν χαρὰν παντοῦ, ὅπου ἄλλοτε ἐβασίλευεν ἡ λύπη καὶ ἡ ὀδύνη Καὶ τὸν ἠτένιζον μακρόθεν ἀπὸ τὰς ἐσχατιὰς τῆς χώρας των οἱ μάγοι, καὶ τοῦ ἐμειδίων οἱ ἁπλοϊκοὶ ποιμένες καὶ τὸν ἐχαιρέτιζον περιχαρεῖς ὅλοι οἱ εἰς τὸ σκότος τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης πλανώμενοι δυστυχεῖς!

Καὶ οἱ ἄγγελοι, οἱ πτερωτοί, ἀφῆκαν τοὺς χρυσοῦς θρόνους των καὶ τὰ σαπφειρόκτιστα αἰθέρια ὕψη των καὶ τοὺς φαιδροὺς περὶ τὸν θρόνον τοῦ ὑψίστου χορούς των καὶ πετῶντες ἐπάνω εἰς χρυσῆν νεφέλην κατῆλθον καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν θνητῶν καὶ μὲ τὰς ἀδαμαντοκολλημένας σάλπιγγάς των ἐτόνιζαν ὕμνους χαρᾶς καὶ ἑορτῆς εἰς τὸ ὡραῖον, τὸ ἁγνόν, τὸ ἄδολον, τὸ πάλλευκον ἄστρον τῆς ἑσπέρας. Καὶ αἱ δρυάδες ἀφῆκαν τὰ σκοτεινὰ δάση των καὶ αἱ νυμφαῖδες μὲ τοὺς πρασίνους ὀφθαλμοὺς τὰ ὑδάτινα βασίλεια των, καὶ αἱ νύμφαι μὲ τὰς γαλακτώδεις σάρκας τοὺς μυροβόλους λειμῶνος των καὶ ἔκπληκτοι ἠτένιζαν τὸ ἄστρον τὸ λευκόν, τὸ λευκότερον καὶ ἀπὸ τὰ χιονώδη σώματά των, τὸ λαμπρότερον καὶ ἀπὸ τοὺς ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς των.

Καὶ ὁ Ὄλυμπος, ὁ χιονοσκεπής, ἤρχισε νὰ ἀμαυροῦται καὶ οἱ ἐπ' αὐτοῦ τῶν ὀλυμπίων θρόνοι νὰ συγκλονίζωνται. Καὶ οἱ θεοὶ ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον νὰ κατέρχωνται ἐπὶ ἀδαμαντίνων νεφελῶν καὶ ἀπὸ τῆς γῆς νὰ ἀτενίζουν καὶ αὐτοὶ τὸ λαμπρόν, τὸ ἄδολον, τὸ ἁγνὸν ἄστρον τῆς ἑσπέρας. Καὶ αἱ θεαὶ ὅλων τῶν κόσμων καὶ ὅλων τῶν λαῶν, αἱ θεαὶ τῆς σοφίας καὶ τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος, αἱ θεαὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς χαρᾶς, περιεβλήθησαν τοὺς μαργαριτοπλέκτους πέπλους των καὶ ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς αἰθερίας κατοικίας των ἐζήτουν νὰ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριον τῆς τόσης αἴγλης καὶ λαμπρότητος τοῦ ἀδόλου καὶ λευκοῦ καὶ ἁγνοῦ ἄστρου, τὸ ὁποῖον ἐσκίαζε τὸ ἰδικόν των. Καὶ ἐν τῇ ἐκστάσει των πρὸς τὸ ἄγνωστον, πρὸς τὸ μυστηριῶδες φῶς κατῆλθον καὶ αὐταὶ ἐπὶ τῆς γῆς τῶν θνητῶν καὶ ὡσεὶ μαγευμέναι ἤρχισαν νὰ τονίζουν ἄσματα λατρείας καὶ ἀγάπης, ἄσματα χαρᾶς καὶ φαιδρᾶς πανηγύρεως.

Σιγά, σιγὰ τότε ἐτελέσθη ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ τῆς νυκτὸς ἠρεμίᾳ παρὰ τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως, ἄλλο μυστήριον μέγα, μυστήριον θεῖον, τὸ μυστήριον τῆς μετουσιώσεως τῶν θεαινῶν τοῦ Ὀλύμπου, τῆς ἐνσαρκώσεως αὐτῶν εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τοῦ Ἰσραὴλ παρθένον. Ἡ Ἀθηνᾶ πρώτη, ἡ θεὰ τῆς σοφίας καὶ τῆς φρονήσεως, κατέθεσε τὸ κράνος καὶ τὸ σκῆπτρον καὶ τὰ ἐμβλήματά της πρὸ τῶν ποδῶν ἐκείνης, ἥτις ἁπλῆ θνητὴ ἐδημιούργησε τὴν ἀθανασίαν. Ἡ Ἀφροδίτη μετ' αὐτήν, ὡραία πάντοτε, ἀλλὰ μεταμελημένη διὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄσκοπον παρελθόν της, ἔρριψε συνετριμμένα τὰ βέλη καὶ τὴν φαρέτραν τοῦ τέκνου της πρὸ τῶν ποδῶν ἐκείνης, ἥτις ἐχάρισε τὴν οὐρανίαν τὴν θείαν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἄρτεμις καὶ ἡ Δήμητρα, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην κατέθεσαν πάντα τὰ σύμβολα τοῦ κράτους των, πάντα τὰ ἀξιώματά των πρὸ τῶν ποδῶν ἐκείνης, ἣν κατηύγαζεν ὅλην ὁ ποταμὸς τοῦ φωτὸς καὶ

ἣν ἐστεφάνωναν μὲ τὴν θείαν αἴγλην των αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀδόλου καὶ ὑπερλάμπρου ἀστέρος τῆς νυκτὸς τῶν Χριστουγέννων.

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Εἷς ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων χειρούργων τῆς Πέστης, ὁ ἰατρὸς Κ.... ἐδέχθη ἡμέραν τινὰ ἕνα περίεργον ἐπισκέπτην, ὅστις τῷ ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστος, ἀλλ' ὅστις ἐφαίνετο ἀνήκων εἰς καλλίστην κοινωνικὴν θέσιν. Ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου του διεκρίνοντο σημεῖα πολλῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν παθημάτων. Ἔφερε τὴν δεξιὰν χεῖρά του δεμένην· ἂν δὲ καὶ προσεπάθει νὰ κρατηθῇ κάποτε ἐξέφευγε τῶν χειλέων του στεναγμὸς ἄλγους:—Εἴσθε ὁ δόκτωρ Κ...; ἠρώτησε εἰς γλυκὺν καὶ ἀσθενῆ τόνον φωνῆς.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα μου, κύριε. Ζῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω ἢ ἐκ φήμης. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι εἶμαι εὐχαριστημένος ἐκ τῆς γνωριμίας σας, διότι ἡ ἐπίσκεψίς μου δὲν εἶναι τόσον εὐχάριστος.

Βλέπων ὅτι μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ, ὁ ἰατρὸς τὸν προσεκάλεσε νὰ καθίσῃ.

Εἶμαι κουρασμένος· δὲν ἐκοιμήθην διότι κάτι ἔχει ἡ δεξιά μου χεῖρ· δὲν εἰξεύρω, τί εἶναι, ἐὰν εἶναι κτύπημα ἢ ρευματισμός. Κατ' ἀρχὰς ὁ πόνος ἦτο ὀλίγος, ἀλλὰ τώρα εἶναι ἐν διαρκὲς καὶ φοβερὸν κάψιμον αὐξάνον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω περισσότερον. Ἐπέβην λοιπὸν τῆς ἁμάξης μου καὶ ἦλθον νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ κόψητε τὸ πονεμένον μέρος, διότι μία ὥρα ἀκόμη, ἐὰν παρέλθῃ οὕτω θὰ τρελλαθῶ.

Ὁ ἰατρὸς προσεπάθει νὰ τὸν πείσῃ, λέγων ὅτι ἠδύνατο νὰ ἰατρεύσῃ τὸν πόνον μὲ φάρμακα χωρὶς νὰ καταφύγουν εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ἐργαλείου.

— Ὄχι, ὄχι, κύριε· ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος· οὐδὲν φάρμακον δύναται νὰ μὲ ἀνακουφίσῃ. Πρέπει νὰ κοπῇ.

Ὁ ἰατρὸς ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ὁ ἄγνωστος ἐκράτει, τρίζων τοὺς ὀδόντας του ἐκ τοῦ πόνου· τόσον ἀνυπόφορος ἐφαίνετο ὁ πόνος καὶ μὲ ὅλας τὰς δυνατὰς προφυλάξεις ἔλυσε τοὺς ἐπιδέσμους ἐντὸς τῶν ὁποίων ἦτο διπλωμένη ἡ χείρ.

— Πρὸ πάντων, ἰατρέ, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ διστάσητε νὰ κάμετε ὅτι δύνασθε.

Οὐδὲν κάταγμα ἐφαίνετο, οὐδεμία πληγή· ἦτο μία χεὶρ καθὼς ὅλαι αἱ ἄλλαι. Ὥστε ἄφησε τὴν χεῖρα νὰ πέσῃ ἀδιαφόρως.

Εἷς στεναγμὸς πόνου ἐξέφυγε τῶν χειλέων τοῦ ξένου, ὅστις ἀνεσήκωσε τὴν πονεμένην χεῖρα μὲ τὴν ἀριστεράν, δεικνύων εἰς τὸν δόκτορα ὅτι δὲν ἦλθεν, ἵνα τὸν γελάσῃ διότι ἀληθῶς ὑπέφερεν.

— Ποῦ εἶνε τὸ μέρος; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ἐδῶ, κύριε, εἶπεν ὁ ξένος, δεικνύων ἐπὶ τῆς παλάμης του σημεῖον ὅπου δύο ἀρτηρίαι ἡνοῦντο· καὶ ἔτρεμεν ὅλος ὅταν ὁ δόκτωρ ἐλαφρῶς ἤγγισε τὸ μέρος μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του.

— Ἐδῶ, αἰσθάνεσθε τὸν πόνον;

— Δριμύτατον, ἀνυπόφορον.

— Ὑποφέρετε, ὅταν θέτω τὸν δάκτυλόν μου ἐπ' αὐτοῦ;

Ὁ ξένος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί του ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα, τόσον δριμὺς ἦτο ὁ πόνος.

— Εἶναι ἐκπληκτικόν. Δὲν βλέπω τίποτε εἰς αὐτὸ τὸ μέρος.

— Οὔτε ἐγώ, εἶπεν ὁ ἄγνωστος ἀλλ' ὅ,τι αἰσθάνομαι εἶναι τόσον τρομερόν, ὥστε ἐνίοτε κτυπῶ τὴν κεφαλήν μου ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Ὁ δόκτωρ παρετήρησε τὴν χεῖρα μὲ τὸν φακὸν καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

Ὁ ξένος ἔλαβε μολυβδοκόνδυλον καὶ χαράξας ἐπὶ τῆς χειρός του μικρὸν κύκλον εἶπε: Ἐκεῖ εἶνε ὁ πόνος.

— Μείνατε ἐδῶ, τοῦ εἶπεν ὁ ἰατρὸς καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας θὰ σᾶς ἰατρεύσω.

— Δὲν δύναμαι νὰ περιμένω. Μὴ νομίσητε ὅτι εἶμαι ψεύστης. Ἦλθον, ἵνα κόψητε τὸ μέρος τοῦτο.

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ κάμω, διότι μοῦ εἶναι ἀδύνατον.

— Μοῦ φαίνεσθε νομίζων, ὅτι ἐτρελλάθην ἢ ὅτι ἀστειεύομαι, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, καὶ ἐξαγαγὼν δέσμην χαρτονομισμάτων ἔρριψε αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης Τώρα κύριε βλέπετε ὅτι δὲν γελῶ ἀλλ' ὅτι σᾶς λέγω εἶναι σπουδαῖον.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε, ὅτι δι' ὅλου; τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου δὲν δύναμαι νὰ κάμω ὅ,τι θέλετε.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ ἄγνωστος. Μόνον θὰ σᾶς ζητήσω μίαν μικρὰν χάριν. Εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάμω τὴν ἐγχείρισιν καὶ θὰ τὴν κάμω μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ ἐπιδέσητε τὴν πληγὴν μετὰ τὴν ἐγχείρισιν.

Ἔκπληκτος ὁ ἰατρὸς εἶδεν ὅτι ὁ ξένος ὡμίλει σπουδαίως. Ἔλαβε λωρίδας ὑφάσματος καὶ κρατῶν εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τὸ μαχαιρίδιον ἤρχισε νὰ κόπτῃ.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ ἰατρός· ἀφοῦ ἠρχίσατε, ἀφήσατε νὰ τελειώσω τὴν ἐγχείρισιν.

Καὶ ἐξετέλεσε τὴν ἐγχείρισιν, ἐνῷ ἄφθονον αἷμα ἔτρεχεν ἐκ τῆς πληγῆς. Ὁ ξένος τότε ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Εἴσθε τώρα καλλίτερα;

— Ὅλα ἐπέρασαν, εἶπεν ὁ ξένος, δὲν αἰσθάνομαι τίποτε, μοὶ κάμνει καλὸν νὰ βλέπω τὸ αἷμά μου τρέχον.

Διαρκοῦντος τοῦ ἐπιδέσμου ἡ ὄψις τοῦ ξένου ἤλλαξεν ἐπαισθητῶς· ἐξέλιπεν ἡ ὠχρότης καὶ ἡ ἀπελπισία τοῦ προσώπου.

Μόλις ἡ χεὶρ του ἐπεδέθη ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ καὶ εἶπεν:

— Δεχθῆτε τὰς εἰλικρινεῖς εὐχαριστίας μου καὶ εἰς τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου θὰ προσπαθήσω νὰ πληρώσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ὁ ἰατρὸς ἠρνεῖτο νὰ δεχθῇ πληρωμήν, ὁ δὲ ξένος ἠρνεῖτο νὰ τὴν λάβῃ ὀπίσω, ὥστε χάσας τὴν ὑπομονὴν παρεκάλεσε τὸν ἰατρὸν νὰ τὴν μοιράσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἀρκετὸς καιρὸς παρῆλθε, ὅταν μίαν ἡμέραν ὁ ἰατρὸς ἔλαβε τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ ἀγνώστου:

Ἀγαπητὲ Δόκτορ,

«Δὲν δύναμαι ν' ἀφήσω οὐδένα κάτοχον τοῦ μυστικοῦ τῆς χειρός μου, ὅπερ θὰ μὲ φέρῃ εἰς τὸν τάφον.

Πρὸ ἓξ μηνῶν ἤμην ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Διεκείμην φιλικῶς μὲ ὅλους. Ἤμην τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν καὶ εἶχον νυμφευθῆ ἐξ ἔρωτος μίαν νέαν ὡραιοτάτην, μὲ καλλιεργημένον πνεῦμα καὶ ὡραῖα αἰσθήματα. Ἦτο διδασκάλισσα τῆς κομήσσης, ἥτις κατῴκει πλησίον τῆς ἐπαύλεώς μου. Ἦτο πτωχὴ καὶ ἀφωσιώθη εἰς ἐμὲ μὲ ἀληθῆ ἀγάπην. Ἐξ μῆνες παρῆλθον· τούτων διαρκούντων, ἑκάστη ἡμέρα ἐφαίνετο εὐτυχεστέρα τῆς παρελθούσης. Ἐὰν εἶχον νὰ ὑπάγω που ἀνυπομόνως μὲ περιέμενε, καὶ ἤρχετο ἀπὸ μακρὰν νὰ μὲ προϋπαντήσῃ. Ἐὰν εἶχον μείνει ἔξω λίαν ἀργά, διήρχετο τὴν νύκτα ἄϋπνος, περιμένουσά με.

Ἐὰν ἤθελεν ἐπισκεφθῆ τὴν κόμησσαν, ἥτις ἐξηκολούθει νὰ τὴν ἀγαπᾷ πολύ, ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ μακράν μου περισσότερον τῆς ἡμισείας ἡμέρας. Χάριν μου εἶχεν ἀπαρνηθῆ καὶ χοροὺς καὶ διασκεδάσεις καὶ ὅλα. Εἰς μίαν λέξιν, εἶχον ὡς σύζυγον ἀθωοτάτην νεάνιδα, ἥτις οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο ἢ ἐμέ. Δὲν εἰξεύρω τίς δαίμων μὲ ἐσκανδάλισε μίαν ἡμέραν καὶ ἐνόμισα ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀπάτη.

Ἡ σύζυγός μου εἶχε μίαν τράπεζαν ἐργασίας, τῆς ὁποίας τὸ συρτάριον πάντοτε ἐκλείδωνε προσεκτικῶς. Οὐδέποτε ἐλησμόνει τὴν κλεῖδα, οὐδὲ ἄφινε τὸ συρτάριον ἀνοικτόν.

Αὐτὴ ἡ σκέψις διῆλθε τοῦ νοῦ μου: Τί ἠδύνατο νὰ κρύψῃ ἐκεῖ. Εἶχον τρελλαθῆ· δὲν ἐπίστευον οὔτε εἰς τὴν ἀθωότητά της, οὔτε εἰς τὴν ἀφοσίωσίν της.

Ἦτο ἡμέρα Χριστουγέννων· ἡ κόμησσα προσεκάλεσε τὴν σύζυγόν μου νὰ διέλθουν τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἔπαυλίν της. Μόλις ἔφυγεν ἡ ἅμαξα, ἐγὼ ἐσύναξα ὅλας τὰς κλεῖδας τῆς οἰκίας καὶ τὰς ἐδοκίμασα εἰς τὸ κλεῖθρον. Μία ἐξ αὐτῶν ἤνοιξε τὸ συρτάριον. Ἤμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὡς ἄνθρωπος, ἐκτελῶν τὸ πρῶτον κακούργημα. Ἤμην κλέπτης τῶν μυστικῶν τῆς πτωχῆς συζύγου μου. Αἱ χεῖρες ἔτρεμον καθὼς ἀνεκίνουν τὰ ἀντικείμενα.

Ἔξαφνα ὑποκάτω μιᾶς δαντέλλας αἱ χεῖρές μου ἤγγισαν δέμα τι ἐπιστολῶν· ἐφρικίασα. Αἱ ἐπιστολαὶ ἦσαν δεμέναι διὰ μιᾶς μεταξωτῆς ταινίας ροδοχρόου. Καθὼς τὰς ἐκράτουν, ἐσκέφθην, ἐὰν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμνον ἦτο ἔργον τιμίου ἀνθρώπου. Νὰ κλέπτῃ τὰ μυστικὰ τῆς συζύγου του· μυστικὰ ἀνήκοντα ἴσως εἰς τὸ παρελθόν της.

Εἶχον δίκαιον νὰ εἶμαι ζηλότυπος διὰ τὴν σύζυγόν μου;

Ὁ δαίμων μὲ ὤθησεν. Ἤνοιξα μίαν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἀνέγνωσα καὶ ἔπειτα ὅλας μέχρι τέλους.

— Ὦ! ἦτο θλιβερὰ ὥρα δι' ἐμέ· ἡ ἀπάτη τῆς ὁποίας ἤμην τὸ θῦμα.

Ὁ γράψας τὰς ἐπιστολὰς ἦτο εἷς ἐκ τῶν πιστοτέρων μου φίλων καὶ ὁ τόπος μὲ τὸν ὁποῖον εἶχον γραφῆ, τί πάθος, τί ἀγάπη! ὅλαι δ' αὗται αἱ ἐπιστολαὶ ἐχρονολογοῦντο ἀφ' ὅτου ἤμην νυμφευμένος καὶ τόσον εὐτυχής. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω τί ἠσθάνθην. Ἐτοποθέτησα ἐν τούτοις τὰς ἐπιστολάς, τὰς ἔδεσα εἰς τὴν ταινίαν, τὰς ἔθεσα ὑπὸ τὴν δαντέλλαν καὶ ἔκλεισα τὸ συρτάριον.

Ἐγνώριζον ὅτι, ἐὰν δὲν μὲ ἔβλεπε τὴν μεσημβρίαν, θὰ ἐπέστρεφε τὴν ἑσπέραν ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν της — ὡς καὶ ἔκαμε. Ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν ἅμαξαν καὶ μὲ ἐνηγκαλίσθη, καθὼς δ' ἱστάμην εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κλίμακος μ' ἐφίλησε καὶ ἐφαίνετο πολὺ εὐτυχὴς ὅτι ἦτο πάλιν πλησίον μου.

Ἐδειπνήσαμεν καὶ ἕκαστος ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Δὲν ἐκοιμήθην καθόλου, ἔξυπνος ἐμέτρων τὰς ὥρας. Ὅταν τὸ ὡρολόγιον ἐκτύπησε δώδεκα καὶ τετάρτον, ἐσηκώθην, εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἡ ὡραία ξανθὴ κεφαλή της ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν λευκῶν προσκεφαλαίων. Ἀπεφάσισα νὰ τὴν φονεύσω, καθὼς ἐκοιμᾶτο. Διέρχονται τοῦ νοῦ μου ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τοῦ κακουργήματός μου. Ἀπέθανε χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν, τόσον ἡσύχως, καθὼς ὅταν τις ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ. Οὐδέποτε ἐθύμωσεν ἐναντίον μου καὶ κατ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ φόνου. Μιὰ σταγὼν αἵματος ἔπεσεν ἐπὶ τῆς παλάμης μου — γνωρίζετε ποῦ. Δὲν τὸ ἐνόησα παρὰ τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ὅταν ἐξηράνθη.

Τὴν ἐνεταφιάσαμεν χωρὶς οὐδεὶς νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν. Δὲν εἶχεν οὔτε γονεῖς, οὔτε κηδεμόνα, οὐδένα, ἵνα μοι ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις. Ἀπέφυγον νὰ προσκαλέσω τοὺς φίλους μου ἵνα παρευρεθῶσιν εἰς τὴν κηδείαν της. — Ἐπιστρέψας ἐκ τῆς κηδείας δὲν ἠσθάνθην οὐδεμίαν τύψιν τῆς συνειδήσεώς μου. Θὰ τὴν ἐλησμόνουν, καὶ μόλις τὴν ἐνεθυμούμην.

Αἱ προφυλάξεις μου ἐπέτυχον, ὥστε ἦτο λίαν ἀργά, ὅτε ἡ κόμησσα ἦλθε διὰ τὴν κηδείαν. Ἦτο λίαν τεταραγμένη. Φρίκην, συμπάθειαν, λύπην, ἢ δὲν γνωρίζω τι εἶχε θέσει εἰς τοὺς λόγους της ἵνα μὲ παρηγορήσῃ.

— Μήπως εἶχον ἀνάγκην παρηγορίας; Δὲν ἤμην λυπημένος. Τέλος μὲ ἔλαβε φιλικῶς ἐκ τῆς χειρὸς καὶ καταβάζουσα τὴν φωνὴν εἶπεν, ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ ἓν μυστικὸν καὶ ὅτι ἐβασίζετο εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου νὰ μὴ τὸ προδώσω. Εἶχε δώσει εἰς τὴν σύζυγόν μου δέσμην ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ φυλάξῃ, ὅπως τὰς κρύψῃ εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ αὐτὰς τὰς ἐπιστολὰς ἀπήτει νὰ τῆς ἐπιστρέψω. Μὲ φαινομενικὴν ψυχρότητα, ἠρώτησα αὐτὴν περὶ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐπιστολῶν. Μοὶ ἀπήντησε θυμωθεῖσα:—Κύριε, ἡ σύζυγός σας ὑπῆρξε πλέον γενναία ἀπὸ σᾶς. Ὅταν τὰς ἔλαβε, δὲν ἠρώτησε τί περιεῖχον. Μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι οὐδέποτε θὰ τὰς ἤνοιγε καὶ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι οὐδὲ μίαν γραμμὴν ἀνέγνωσεν.

— Πολὺ καλά, ἀπήντησα, πῶς θὰ ἀναγωρίσω τὸ δέμα;

— Ἦτο δεδεμένον εἰς μεταξίνην ταινίαν ροδόχρουν.

— Ἔλαβον τὰς κλεῖδας τῆς συζύγου μου, γνωρίζων ἀκριβῶς ποῦ θὰ τὰς εὕρισκον. Ἀλλὰ προσεποιήθην ὅτι τὰς εὗρον μὲ δυσκολίαν.

— Αὐτὸ εἶναι; ἠρώτησα, τείνων αὐτὸ πρὸς αὐτήν.

— Ναί, ναί· αὐτὸ εἶναι.

Καὶ ἀναβᾶσα ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἀνεχώρησεν.

Ἡ σταγὼν τοῦ αἵματος ἐξηλείφθη, ἀλλὰ τὸ σημεῖον μὲ καίει, ὡσὰν νὰ μὲ ἐδάγκασεν ὄφις. Ὁ πόνος αὐξάνει ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν. Εἰς οὐδένα παραπονοῦμαι, οὐδεὶς τῇ ἀληθείᾳ θὰ πιστεύσῃ τὴν ἱστορίαν μου. Εἴδατε τὴν σφοδρότητα τῆς βασάνου μου καὶ γνωρίζετε πόσον αἱ δύο ἐγχειρίσεις μὲ ἀνεκούφισαν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπούλωσιν τῆς πληγῆς οἱ πόνοι ἐπανέρχονται Δὲν ἔχω δύναμιν νὰ ἀνθέξω πλέον. Μετὰ μίαν ὥραν θ' ἀποθάνω· μία σκέψις μὲ παρηγορεῖ ὅτι ἴσως μὲ συγχωρήσει. Σᾶς εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐκάματε δι' ἐμέ. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ.

. . . . . »

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας κάποιος ἀνέγνωσεν εἰς τὰς ἐφημερίδας

ὅτι ὁ Σ... εἰς τῶν πλουσιωτέρων καὶ εὐγενεστέρων κατοίκων τοῦ προαστείου Μ... ηὐτοκτόνησε. Τινὲς ἀπέδιδον τὴν αὐτοκτονίαν εἰς λύπην τῆς συζύγου του καὶ ἄλλοι εἰς ἀνίατον πληγήν.

Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ **Μαρία Βενετσανοπούλου.**

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥ

Νύχτα βαθειὰ καὶ σκοτεινὴ, πέφτει πυκνὸ τὸ χιόνι
Καὶ κάτασπρη εἰς τὸ μικρὸ χωρὶς σκέπη ἁπλώνει,
Ποῦ ἥσυχα τὴν ὥρ' αὐτὴ κοιμᾶτ' ἀποσταμμένο,
Ἀπ' τῆς ἡμέρας τὴ δουλειὰ καὶ σὰν ἐρημωμένο,
Θὰ φαίνωνταν ἀπὸ μακριὰ 'ς τὸν ξένο τὸ διαβάτη,
Ἂν ποῦ καὶ ποῦ μικρὸ 'νὰ φῶς δὲν χτύπαγε στὸ μάτι,
Ἂν ἡ γωνιὲς δὲν κάπνιζαν. Ἀχ! μόνον μὰ μένει,
Ἀπόψε ἔρημη σβυστὴ καὶ παραπονεμένη.
Χριστούγεννα! Χριστούγεννα! σημαίνουν ἡ καμπάνες
Καὶ ὅλες ἡ χαρούμενες, εὐτυχισμένες μάννες,
Π' αὐτὸ τὸ βράδι ἔχουνε τ' ἀγαπητὰ παιδιά των,
Ὅλα μεγάλα καὶ μικρὰ καὶ βρίσκονται σιμά των,
Μόνο μὰ μάννα σκοτεινὴ 'ς τὸ σπίτι της κλεισμένη
Μονάχη παραδέρνεται καὶ κλαίει ἡ καϋμένη!
Ἀχ! τὸ παιδὶ π' ἀνάθρεψε τριάντα χρόνια χήρα
Μὲ κόπους καὶ μὲ βάσανα, γιὰ τὴν κακὴν της μοῖρα,
Πῆγε 'στὸν πόλεμο κι' αὐτὸ μὲ τἄλλα παλληκάρια
Τοὺς Τούρκους πολεμήσανε ὡσὰν τὰ λεοντάρια.
Ὅσοι λεβέντες γύρισαν γεροὶ ἢ πληγωμένοι,
Τῆς εἶπαν ἐσκοτώθηκε 'ς τὴ γῆ τὴ δουλεμένη.
Ἀπόψε ἐνθυμήθηκε πως πέρισυ σιμά της
Τὸ γυιό της τὸ μονάκριβο εἶχε καὶ ἡ καρδιά της,
ὡσὰν τὸ ψάρι ποῦ θὰ βγῇ ἀπ' τὸ γιαλὸ σπαράζει.
Ποιὸ καυτερὸ τὸ δάκρυ της ἀπόψε ἄχ! σταλάζει.
Μέσα 'ς τὴν μαύρη λύπην της ἐκεῖ ποῦ ἐβογγοῦσε
Ἀκούει εἰς τὴν πόρτα της σὰν κάποιος νὰ χτυποῦσε.
«Ἀέρας θᾶναι δυνατὸς» εἶπε καὶ πάλι μένει
Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ 'μπροστὰ γονατισμένη.
«— Ἄνοιξε μάννα! ξέχασες τὸ γιὸ ποῦ ἀγαποῦσες;
Πές μου μαννούλα νὰ μὲ 'δῇς, πές μου, δὲν λαχταροῦσες;»
«— Φάντασμα ποῦ δαιμόνισθηκες φωνὴ ἀγαπημένη,
Γιὰ νὰ πειράξῃς, δύστυχη, μάννα βασανισμένη,
Σῦρε 'ς τὴ μαύρη κόλασι ποῦ σ' ἔχει γεννημένο
Τὸ ἀκριβό μου τὸ παιδὶ μοῦ τώχουν σκοτωμένο».
— «Δὲν εἶμαι φάντασμα κακό, ἄνοιξε 'ς τὸ παιδί σου
Ποῦ ἔκλαιε τόσον καιρό, μάννα μου ἡ ψυχή σου,
Ποῦ δίψασε τόσον καιρὸ τὰ μητρικὰ φιλιά σου,
Καὶ λαχταράει νὰ χυθῇ μάννα 'ς τὴν ἀγκαλιά σου.
Ἔννέα μῆνες ἔζησα κλειστὸς καὶ ντροπιασμένος
Ἔννέα μῆνες ἔζησα αἰχμάλωτος πιασμένος».
Τὴν πόρτ' ἀνοίγει τρέμοντας . . . — Θαῦμα Χριστοῦ! φω-
[νάζει
Καὶ μὲ λαχτάρα τ' ἀκριβὸ παιδὶ της ἀγκαλιάζει.

Ἀθῆναι 1897 **Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου**

ΕΙΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΟΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ

Δὲν πρόκειται βεβαίως οὔτε περὶ νεωτερισμοῦ φορεμάτων, ἀλλ' οὔτε περὶ εἴδους τινὸς πολυτελείας καὶ εὐμαρείας ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἡ βιομηχανία ἐπινοεῖ καὶ τὸ ἐμπόριον κυκλοφορεῖ. Τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, εἰς τὴν ράχιν τοῦ ὁποίου τόσα καλὰ, ἀλλὰ καὶ τόσα κακὰ ἐφορτώθησαν, τόσα λογικά, ἀλλὰ καὶ τόσα παράλογα καὶ ἔκτροπα ἐνομοθετήθησαν, τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, ἐν μέγα εὐεργέτημα, μίαν μεγάλην κληρονομίαν κληροδοτεῖ εἰς τὴν αἰωνιότητα: Πνεῦμα πρακτικὸν, ἐπιπολάζον ὄχι μόνον εἰς τὸ ἰσχυρὸν φῦλον, ἀλλ' ἰδιαίτατα εἰς τὸ γυναικεῖον. Παρατηρεῖται δὲ ὅτι ὅσον ἡ ἀνάπτυξις τῆς γυναικὸς βαίνει αὐξανομένη, τόσον συμβαδίζει μετ' αὐτῆς ὡς ἀναπόσπαστος ἀκόλουθός της τὸ πρακτικὸν πνεῦμα, τὸ τόσον ἀντιβαῖνον πρὸς τὰς ἰδέας καὶ ἀρχὰς τῶν πρώτων τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος δεκαετηρίδων.

Ὑπῆρξεν ἐποχὴ ἐν Ἀθήναις, καθ' ἣν αἱ νεάνιδες ὤφειλον ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι ἰσχναὶ καὶ ὠχραὶ καὶ ὀστεώδεις, καθ' ἣν ἀντὶ ὑγειινοῦ καὶ θρεπτικοῦ προγεύματος αἱ μαθήτριαι τῶν παρθεναγωγείων ἀπὸ δέκα ἐτῶν καὶ ἄνω ἐχόρταιον τὴν πεῖνάν των, ἢ μᾶλλον κατέστρεφαν τὸν ὀργανισμόν των μὲ τὸ ὀξὺ ἑνὸς ἢ δύο λεμονίων, τὰ ὁποῖα βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θὰ ἐκοίλαιναν καὶ ἐμάρκιναν τὰ κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην παχουλὰ καὶ ροδοκόκκινα μάγουλα, θὰ ἐλεύκαιναν τὰ κατέρυθρα καὶ ἀνθηρὰ χείλη, θὰ ἐνερούλιαζαν ἐν μιᾷ λέξει τὰς πλήρεις ὑγείας καὶ ζωϊκοῦ χυμοῦ σάρκας.

Τότε ἡ κόρη δὲν ὠνειροπόλει ὡς σήμερον τὴν νεότητα, τὴν πλήρη σφρίγους καὶ ἀκμῆς, τὴν νεότητα μὲ τοὺς χαλυβδίνους μῦς καὶ τὴν χαριτωμένην εὐκαμψίαν καὶ εὐμέλειαν καὶ ἐλαστικότητα· τὴν νεότητα τῆς ἀντοχῆς καὶ φυσικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ νεότητα χαλαρόν, ἐξηρθρωμένην, μὲ τέλειον ἰδανικὸν εἰς ὀστεώδεις γωνίας καὶ κενὰ παντοῦ καὶ στῆθος βαθουλὸν καὶ ἀναπνοὴν βαθεῖαν καὶ βῆχα ξηρὸν καὶ ὀρθαλμοὺς μαυροστεμμένους καὶ ὡς ἐπισφράγισιν ὅλων αὐτῶν, ὡς ἐπῳδὸν ὅλης αὐτῆς τῆς ἀκαίρου ἐξαντλήσεως καὶ παρακμῆς, τὴν φανταστικὴν ὑπὸ χρονίου καὶ ἀνιάτου νοσήματος πάθησιν καὶ προσβολήν. *Τὸ πάσχω, πάσχεις, πάσχει* ἐφέρετο μεθ' ὑπερηφανείας καὶ οἰήσεως ἀνὰ τὰ μαραμμένα καὶ ὠχρὰ χείλη ὅλης τῆς ἐν παρακμῇ νεολαίας τῶν χρόνων ἐκείνων, τὸ στῆθος δὲ τὸ βρίθον μικροβίων καὶ οἱ ἡμιερειπωμένοι πνεύμονες ἀπετέλουν τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐπιδημικῆς ψυχώσεως τῶν παιδιῶν καὶ κορασίδων τῶν ἡμερῶν ἐκείνων.

Ἐννοεῖται ὅτι τότε τὸ φαγητὸν καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι συνετέλει εἰς διατήρησιν τῆς ὑγείας εἶχε διαγραφῆ ἐκ τοῦ καταλόγου τῆς τακτικῆς χρήσεως ὄχι μόνον κατὰ τὰς σχολικὰς τῆς ἡμέρας ὥρας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ὑποχρεωτικῶς καθιερωμένας ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοιαύτας.

Ἀλλὰ τὰ ἔτη παρῆλθον καὶ νεώτεραι σκέψεις, πνεῦμα ἐν γένει εὐργετικῆς καὶ ἀληθοῦς προόδου διέγραψε μετὰ τῶν σωματικῶν βασάνων καὶ μαστιγώσεων, τῶν ἐπιβαλομένων εἰς τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν ἡλικίαν, καὶ τὰς μωρὰς αὐτὰς συνηθείας καὶ παραδόσεις, τὰς ὁποίας αἱ μικραὶ ἰδίᾳ κορασίδες ἐπέβαλον εἰς ἑαυτάς. Τὰ παιδιὰ μὲ τὴν εἰσαχθεῖσαν εἰς τὰ σχολεῖα γυμναστικήν, ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ τρέφωνται καὶ καλλίτερα καὶ οὐσιαστικώτερα. Καὶ τοιουτοτρόπως τὰ λεμόνια τὰ ξεινὰ διεδέχθησαν κατ' ἀρχὰς μὲν πορτοκάλια, συνοδευόμενα καὶ ἀπὸ παξιμάδια, βραδύτερον δὲ τροφὴ οὐσιαστικωτέρα, ποικίλλουσα ἀπὸ τοῦ ξηροῦ ἄρτου διὰ τὰς πτωχάς, μέχρι τῆς κουλούρας καὶ τῶν γλυκισμάτων ἢ καὶ τοῦ θερμοῦ φαγητοῦ, τοῦ ἐκ τῆς οἰκίας εἰς τὸ σχολεῖον μεταφερομένου διὰ τὰς εὐπόρους.

Καὶ οὕτω αἱ μαθήτριαι ὅλων τῶν σχολείων ἐτρέφοντο κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον οὐσιαστικώτερον τῶν προκατόχων των, ὄχι ὅμως καὶ κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς καὶ εὐμαρείας, τοὺς διαγραφομένους σήμερον ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ σώματος.

Ἰδίᾳ τὸ Ἀρσάκειον καὶ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, τὰ φιλοξενοῦντα ὑπὸ τὴν στέγην των χιλιάδας ὅλας παιδιῶν καὶ κορασίδων ἀπόρων, ὑπῆρξαν τὰ κέντρα εἰς τὰ ὁποῖα ἐφ' ὅσον τὸ πνεῦμα ἐτρέφετο διὰ τῆς πληθύος τῶν διδασκομένων γνώσεων, ἐπὶ τόσον τὸ σῶμα ἐξησθένει καὶ ἐξηντλεῖτο διὰ τροφῆς ἀνεπαρκοῦς, ἡ ὁποία ἐποίκιλλεν ἀπὸ τοῦ ξηροῦ ἄρτου μέχρι τῆς κουλούρας.

Ἀλλὰ τὰ οἰκονομικὰ συσσίτια ἐπεφάνησαν ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸν ὁρίζοντα καὶ σκέψις ἤρχισε νὰ γίνεται, ὅπως ἡ ληφθεῖσα ὑπὲρ τῶν ἀστέγων καὶ ἀπόρων πρόνοια ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὸν κύκλον τῶν μαθητριῶν καὶ μαθητῶν, τῆς ἐλπίδος ταύτης παντὸς ἔθνους καὶ παντὸς λαοῦ.

Καὶ ὅσον μὲν ἀροῷ εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, τὸ πρᾶγμα ἀπειλεῖ νὰ μένῃ πάντοτε εἰς τὸ στάδιον τῶν μελετωμένων μεταρρυθμίσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν τελειώνουν ποτὲ καὶ δὲν καταλήγουν εἰς τίποτε Εἰς τὸ Ἀρσάκειον ὅμως, εἰς τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ πνέῃ ἄνεμος εὐνοϊκώτερος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ἀνέλαβεν ἡ νέα διευθύντρια, δεσποινὶς Ἑλένη Μπουκουβάλα, τῇ πρωτοβουλίᾳ αὐτῆς τῆς διευθύντριας κατωρθώθη νὰ εἰσαχθῇ τὸ οἰκονομικὸν συσσίτιον καὶ ἀντὶ δέκα πέντε λεπτῶν ἑκάστη μαθήτρια δύναται νὰ προγευματίσῃ μὲ μίαν καλὴν μερίδα ζωμοῦ ἢ κρέατος ἢ καὶ οἱουδήποτε ἄλλου φαγητοῦ ἐπίσης θρεπτικοῦ, ἐπίσης ὑγιεινοῦ.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ τόσον εὐεργετικὸς καὶ ἁπλοῦς αὐτὸς νεωτερισμὸς δὲν ἐστοίχισεν οὔτε ἓν λεπτὸν εἰς τὸ Ἀρσάκειον, διότι φιλάνθρωπος ἀξιωματικὸς προτέφερε πολύτιμά τινα ἀντικείμενα, ὅπως ἐκτεθῶσιν εἰς λαχεῖον καὶ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν διατεθῇ διὰ τὰς πρώτας δαπάνας τῆς ἀγορᾶς σκευῶν καὶ ἐγκαταστάσεως· ἐν γένει τοῦ Οἰκονομικοῦ Συσσιτίου Ἡ δεσποινὶς Μπουκουβάλα ἀνέλαβεν αὐτὴ αὐτοπροσώπως τὴν διοργάνωσιν τοῦ εὐεργετικοῦ αὐτοῦ λαχείου καὶ διὰ τῆς εἰσπράξεως δύο περίπου χιλιάδων δραχμῶν προέβη ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εἰς τὴν ἐν παραρτήματι τοῦ ἐξωτερικοῦ τμήματος τοῦ Ἀρσακείου ἐγκατάστασιν τοῦ οἰκονομικοῦ μαγειρείου.

Ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας μαθητρίας, τῶν ὁποίων τὰ στομάχια κατεστρέφοντο καὶ ὁ ὀργανισμὸς ἐξηντλεῖτο καὶ ἡ ὑγεία ὑπεσκάπτετο διὰ τῆς κακῆς καὶ ἀνεπαρκοῦς διαίτης, τρέφονται σήμερον καὶ κερδίζουν εἰς ὑγείαν ὅ,τι χάνουν εἰς πνευματικὴν καταπόνησιν. Ἐὰν τώρα γεννᾶτός τις καὶ φιλάνθρωπος ὑπουργὸς ἀνελάμβανε νὰ καθαρίσῃ ὀλίγον καὶ καταστήσῃ εὐπεπτοτέραν καὶ τὴν πνευματικὴν τροφὴν τῶν μαθητριῶν διὰ γενναίας ἐπὶ τῶν προγραμμάτων ἐγχειρίσεως, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἐβοήθει βεβαίως ἡ τόσον πρακτικὴ τοῦ Ἀρσακείου διευθύντρια καὶ ἐὰν τὴν ἐγχείρισιν αὐτὴν τὸ Συμβούλιον τοῦ Ἀρσακείου ἐγενίκευε διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῶν πολὺ σεσηπότων μελῶν τοῦ διδακτικοῦ του προσωπικοῦ, τότε τὰ πράγματα θὰ ἐβελτιοῦντο ἐπαισθητῶς· καὶ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀτενίζωμεν εἰς τὸ μέλλον μετὰ περισσοτέρων ἐλπίδων.

Ο ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ

Δὲν ὑπάρχει μεγαλοφυΐα μᾶλλον αὐθεντικὴ καὶ ζωὴ ὡραιοτέρα τῆς μεγαλοφυΐας καὶ ζωῆς τοῦ Λαμαρτίνου. Ἀνατραφεὶς τρυφερώτατα, ἐν πλήρει ἐξοχῇ παρὰ γυναικῶν καὶ ρομαντικοῦ ἱερέως, μὲ βιβλία τὴν Βίβλον, τὸν Rernardin de Saint Pierre καὶ τὸν Chateaubriand, μεταβαίνει νὰ ρεμβάσῃ εἰς Ἰταλίαν, ὅπου καὶ ἀρχίζει νὰ ψάλῃ Καὶ εὐθὺς οἱ ἄνθρωποι ἀναγνωρίζουν ὅτι τοῖς ἐγεννήθη τοιαύτη ἐξοχότης. Ἀληθῶς ἐμπνευσμένος; ποιητής, ποιητὴς ὡς οἱ τῶν ἀρχαίων χρόνων, κάτι τι ἐλαφρόν, αἰθέριον, θεῖον, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ ὁ Πλάτων.

Ὁ ποιητὴς αὐτός, ὁ τόσον ὀλίγον ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων ὅσον καὶ ὁ Ὅμηρος, ὅ,τι ἐξεφράζετο ἰδίᾳ ἀκόπως ἦσαν τὰ ὡραῖα μελαγχολικὰ καὶ τρυφερὰ αἰσθήματα, τὰ συνωθούμενα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἀπὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν, ὁ ἁγνὸς καὶ ρεμβώδης ἔρως, ἡ συμπάθεια διὰ τὴν ζωὴν τοῦ σύμπανιος, ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς φύσεως, ἡ ἀνησυχία πρὸ τοῦ μυστηρίου αὐτῆς, ἡ ἐλπὶς πρὸς τὴν θείαν ἀγαθότητα, ἣν ἀποκαλύπτει συγκεχυμένως, καὶ ἀγνοῶ τί ἄλλο ἀκόμη, πρᾶγμά τι χριστιανικῆς εὐσεβείας, πλατωνικῆς ὀνειροπολήσεως, ἡδονικῆς καὶ ἐπιβαλλούσης καταπονήσεως.

Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ κάλλιον τοῦ Sainte-Beuve, ὅστις λέγει. Ζωγραφίζων οὕτω τὴν φύσιν εἰς μεγάλας γραμμὰς καὶ ὄγκους, προσκολλώμενος εἰς τὴν ἀπέραντον ἀπήχησιν τοῦ παντός, εἰς τὴν μεγάλην φυτείαν, τὰ πλατέα φυλλώματα, καὶ ρίπτων ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀτελευτήτου ταύτης σκηνῆς καὶ ὑπὸ τοὺς ἀπείρους τούτους ὁρίζοντας ὅ,τι ἀληθές, τρυφερόν, καὶ θρησκευτικὸν ὑπάρχει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν, ὁ Λαμαρτῖνος ἐπέτυχε διὰ τῆς ὑπερτάτης ταύτης ἁπλότητός του καὶ ἔκαμεν ἅπαξ διὰ παντός, ὅ,τι μόνον ἅπαξ ἠδύνατο νὰ γείνῃ.

Ἂς εἶναι ἅπαξ διὰ παντὸς εὐλογημένος. Βαρύνεται τις τὰ στιχουργικὰ τεχνάσματα· κουράζεται ἐκ τοῦ πλαστικοῦ καὶ τορνευμένου ὕφους, ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ γραφικοῦ, ἐκ τῆς ἐπιβαλλομένης ρητορικῆς καὶ τῶν περιστροφῶν της. Καὶ τότε εἶναι ἀληθῶς ἀπόλαυσις, εἶναι ἀπεριγράπτως ζωογόνοι οἱ στῖχοι οὗτοι, οἱ ἐκπεμφθέντες ἀπὸ μίαν ψυχήν, ὡς ἀπὸ βαθεῖαν πηγήν, καὶ οἱ ὁποῖοι *ἀγγοεῖ τις πῶς ἔγειναν.*

Χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν ὅτι μεταξὺ τῶν μεγαλοφυῶν στίχων του, διὰ μέσου τῶν ἀδεξιοτήτων καὶ τῶν συνθετικῶν ἀφελειῶν, δι' ὧν ὁμοιάζει πρὸς τοὺς πολὺ ἀρχαίους ποιητάς, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τῶν συντηρικῶν τύπων τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἀναφαίνονται στίχοι καὶ στροφαὶ — οἱ ποιηταὶ τὸ εἰξεύρουν καλῶς — κάλλους ἐξόχως ἐκλεκτοῦ, πλούτου ἐπίσης ἀπηχητικοῦ, χρώματος ζωηροῦ καὶ γλώσσης τόσον πρωτοτύπου ὅσον τὰ ὡραιότερα τοπία τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ καὶ τοῦ Leconte de Lisle.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπομνήσω ὅτι ὁ βασιλεὺς αὐτὸς τῶν ἐρωτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἐλεγείων εἶναι ἐπίσης ὁ ποιητὴς τῆς *Μασσαλιώτιδος τῆς εἰρήνης*, τῶν *Ἐπαναστάσεων*, τῶν *Ἀποσπασμάτων τοῦ ἀρχαίου βιβλίου* ὅτι οὐδεὶς πλειότερον αὐτοῦ ἠγάπησε τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε ἀνήγγειλε μετ' ἐπισημοτέρας εὐγλωττίας τὸ Εὐαγγέλιον τῶν νέων χρόνων· ὅτι ἔγραψε τὸν Jocelyn, τὴν ἐποποιίαν ταύτην τῆς θυσίας καὶ τὸ μόνον μέγα νεώτερον ποίημα, τὸ ὁποῖον ἔχομεν· ὅτι οὐδεὶς ἠρμήνευσεν ὡς αὐτὸς τὴν ἰδεώδη ἀντίληψιν τοῦ σύμπαντος καὶ τῆς εἱμαρμένης καὶ ὅτι τέλος εἰς τὸν Herold, τὸν Jocelyn καὶ εἰς τὴν Chute d' un Ange εὑρίσκονται τὰ ὡραιότερα τεμάχια φιλοσοφικῆς ποιήσεως, τὰ ὁποῖα ἐγράφησαν εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσαν.

* *
*

Ἀλλ' ὁ μέγας οὗτος ποιητὴς ἔκαμνε κάτι ὑπέρτερον ἢ νὰ γράφῃ στίχους καὶ διὰ τοῦτο ἴσως οἱ στίχοι του εἶναι μοναδικοὶ κάλλους. Εἰς αὐτὴν τὴν ζωήν του ἐφήρμοσε πᾶσαν ποίησιν καὶ πᾶν μεγαλεῖον. Μεταβαίνει, ὡς βασιλεὺς περιηγούμενος ἀνὰ τὰς κτήσεις του εἰς ἐπίσκεψιν τῆς μυστηριώδους Ἀνατολῆς, τῆς κοιτίδος ταύτης τῶν λαῶν καὶ τῶν φυλῶν. Ἐνθρονίζεται εἰς τὸ ὕψος τῆς Βουλῆς, χωρὶς τοῦτο νὰ τὸν ἐμποδίζῃ νὰ εἶναι διορατικώτατος πολιτικὸς καὶ θαυμάσιος ρήτωρ. Γράφει τὴν ἱστορίαν τῶν Γιροντίνων, ἀνατρέπει ἕνα θρόνον, διοικεῖ τὴν Γαλλίαν ἐπὶ τέσσαρας μῆνας καὶ ἔπειτα ἀποσύρεται καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν σιγὴν καὶ τὴν σκιάν.

Βεβαίως δὲν ὑπάρχει τι θαυμασιώτερον, ἡρωικώτερον καὶ ἀξιοπρεπέστερον ἐν τῇ ζωῇ τῶν τεσσάρων μηνῶν καθ' οὓς ὁ Λαμαρτῖνος εὑρίσκετο ἐν τῇ ἐξουσίᾳ. Πρᾶγμα ἀπίθανον, τὸ ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν ἀλλαχοῦ ἢ εἰς τὰ δημοκρατικὰ πολιτεύματα τῶν ἀρχαίων χρόνων, ὁ Λαμαρτῖνος ἐβασίλευσε πραγματικῶς διὰ τοῦ λόγου Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπάνω εἰς ψάθινον κάθισμα πρό τινος μικρᾶς θύρας τοῦ δημαρχείου, μὲ τὰ στόμια τῶν πυροβόλων ἐστραμμένα κατ' ἐπάνω του, μὲ τὰς αἰχμὰς τῶν ξιφῶν διεσταυρωμένας περὶ αὐτόν, διὰ τῆς κινήσεως τῆς μιᾶς χειρὸς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν λαὸν καὶ διὰ τῆς ἄλλης σφίγγων ἐπὶ τοῦ στήθους του πτωχόν τινα τοῦ ὄχλου ἄνθρωπον ρακένδυτον, ὅστις ἔκλαιεν ὡς παιδίον—τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μόνος αὐτός, ἀντιτασσόμενος πρὸς τὸν τυφλὸν καὶ ἀκατανίκητον συρφετὸν τὸν ἐξεγερθέντα ὡς ἓν στοιχεῖον, ἐστάμάτησε μὲ λόγους τὴν ὁρμήν του καὶ κατέρριψεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν στασιαστῶν τὴν ἐρυθρὰν σημαίαν, ὁ μῦθος τοῦ Ὀρφέως ἐγένετο πραγματικότης καὶ ὁ Λαμαρτῖνος ἐγένετο τόσον μέγας, ὅσον ἐπετρέπετο νὰ εἶναί τις τοιοῦτος κατὰ τὰς τρομερὰς καὶ ἐπικινδύνους ἐκείνας ἡμέρας.

Ἀλλ' ὡσεὶ τὸ πεπρωμένον νὰ ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τοῦ θριάμβου, εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἐπῆλθεν ἡ ἐγκατάλειψις, ἡ λήθη, ἡ καταστροφὴ προτοῦ τοῦ πολυτελοῦς βίου καὶ τῶν βασιλικῶν γενναιοδωριῶν, ἡ ἀναγκαστικὴ ἐργασία κατὰ τὸ γῆρας πρὸς ἐξασφάλισιν ἑνὸς τεμαχίου ἄρτου . . . . .

Ἡ μεγάλη αὕτη ζωὴ φαίνεται ἔτι μεγαλητέρα, ὅταν σκεφθῇ τις πόσον ὀδυνηρὸν εἶχε τέλος.

Καὶ ἀφοῦ πρέπει ἡ πολιτικὴ δρᾶσις τοῦ συγγραφέως τῶν Chatiments νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς πλάστιγγος τῆς δόξης του, ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ μέλλον οἱ συγκρίνοντες τοὺς στίχους τοῦ Οὐγκὼ καὶ τοῦ Λαμαρτίνου θὰ συγκρίνουν ἐπίσης τοὺς βίους καὶ τὰς ψυχάς των.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλληνὶς δυναμένη νὰ διδάξῃ καὶ τὴν Γαλλικὴν ζητεῖ παραδόσεις ἢ θέσιν τινα διδασκαλίσσης. Συνιστᾶται θερμότατα καὶ παρ' ἡμῶν. Ἡ διεύθυνσις της εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΑΝΕΥ ΑΓΑΠΗΣ

Ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ μυκᾶται· μανιωδῶς, τρίζων τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων. Ὦ! τί τρομερὸς καιρός, ἐψιθύρισε, ριγοῦσα ἐκ τοῦ ψύχους, νομίζω ὅτι τὸ αἷμά μου θὰ παγώσῃ εἰς τὰς φλέβας του· πόσον μελαγχολικῶς διέρχεταί τις τὰς ὥρας μόνος μὲ τοιοῦτον καιρόν. Σᾶς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων ὅτι ἤλθετε νὰ μὲ συντροφεύσητε· περὶ τίνος σκέπτεσθε; μὲ ἠρώτησεν ὕστερον ἀπὸ ὀλίγα λεπτά, μὴ λαμβάνουσα ἀπάντησιν.

—Σκέπτομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν σᾶς μίσς, καὶ λέγω καθ' ἑαυτόν, εἰς πόσα ἀρά γε μέρη τοῦ κόσμου δὲν ἔχετε ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ μυκωμένου ἀνέμου σκέπτομαι ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ γωνία τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχετε ἐπισκεφθῆ.

Τί παράδοξον, ἀπήντησε σκεπτικῶς. Αὐτὸ εἰς ἡμᾶς τὰς Αμεριχανίδας εἶναι ἔμφυτον νὰ ἀγαπῶμεν τὰς περιηγήσεις, αἱ ὁποῖαι, ὡς λέγουν, εἶναι ἡ καλλιτέρα θεραπεία τῶν πληγωμένων καρδιῶν. Σεῖς τί λέγετε; εἶπε στενάζουσα βαθέως.

— Δὲν συμφωνῶ μαζῆ σας. Εἰξεύρετε ὅτι διὰ τὴν ἰδικήν μου πληγὴν οὐδὲν ἰσχύει, ἡ ψυχή μου ἐνεκρώθη διὰ παντός.

Πόσον εἶσθε εὐτυχής! ἐφώνησε μετὰ ζωηρότητος. Ναί, σεῖς εἶσθε πολὺ εὐτυχής, ἐπανέλαβε μὲ φωνὴν ὑψηλήν, σεῖς ἠγαπήθητε, σεῖς ἠγαπήσατε. . . . σᾶς ἔμεινεν ἡ γλυκεῖα ἀνάμνησις τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ σᾶς ἀφαιρέσῃ. . . .

Ἀλλὰ μήπως σεῖς δὲν δύνασθε νὰ ἀγαπήσητε καὶ νὰ ἀγαπηθῆτε, μήπως σεῖς ἀποκηρύττετε τὸν ἔρωτα! . . . αὐτὸ δὲν ἁρμόζει εἰς τὸν χαρακτῆρά σας, μίσς.

Αὕτη ἠρυθρίασεν, ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ στρέφουσα εἰς τὰς χεῖράς της, μίαν φωτογραφίαν δέν μοι ἀπήντησεν. Ἐννοήσασα δὲ τὸ βλέμμα μου ἔτεινεν αὐτὴν πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ εἶπεν· ἡ μικρὰ ἀδελφή μου Μαρία, πῶς σᾶς φαίνεται; δὲν εἶναι ὡραία; αὐτὴ ἦτο δι' ἐμὲ τὸ πᾶν εἰς τὴν ζωήν· ὅλη ἡ εὐτυχία μου ἦτον αὐτή, προσέθηκε καὶ λαβοῦσα ἐντεῦθεν ἀφορμὴν μοὶ διηγήθη ὅλον τὸ παρελθόν της. Εἶχε γεννηθῆ εἰς Βοστώνην, τὴν παιδικήν της ἡλικίαν διῆλθεν ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας της, ἀγαπωμένη ἡ μετὰ μεγάλης στοργῆς. Δεκαοκταέτις ἀπώλεσε συγχρόνως τὸν αὐτὸν μῆνα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της καὶ ἔμεινε μόνη μὲ τὴν μικρὰν ἀδελφήν της Μαρίαν· ἔλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀναλάβῃ τὴν θέσιν μητρὸς δι' αὐτήν· ὅλα τὰ περὶ αὐτὴν τὴν ἔθλιβον καὶ παρεκάλεσε τὸν κηδεμόνα της νὰ τῇ δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ ταξειδεύσῃ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην. Ἔκτοτε παρῆλθον δέκα ἔτη καὶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔπαυσε νὰ περιηγῆται τὸν κόσμον· μόνον μίαν φορὰν ἐπῆγε εἰς τὴν πατρίδα της, ὅταν ἔγεινεν ἐνῆλιξ διὰ νὰ παραλάβῃ τὴν περιουσίαν της καὶ ἀμέσως πάλιν ἐπανέλαβε τὴν περιήγησίν της διότι τῆς ἔφερε πλῆξιν νὰ μένῃ εἰς τὴν πατρίδα της ἐντελῶς μόνη, ἧς μόνη φροντὶς ἦτο ἡ ἀνατροφὴ τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς της Μαρίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἦτο ἀφωσιωμένη ἐντελῶς, ἀλλ' αἴφνης ἄνευ οὐδεμιᾶς αἰτίας ἡ μικροῦλα ἤρχισε νὰ μαραίνηται ὡς ἄνθος· αἱ προσπάθειαι τῶν ἰατρῶν τῆς ἀδελφῆς ἀπέβησαν εἰς μάτην. Ἡ μικρὰ ἐξηκολούθει νὰ μαραίνηται μέχρις οὗ ἔσβησεν ἡσύχως, τὴν ἐνεταφίασε εἰς Ρώμην μετ' αὐτῆς δὲ καὶ τὴν εὐτυχίαν της. Ὅλαι αὗται αἱ ἀναμνήσεις ἔφεραν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της πικρὰ δάκρυα. Τὴν ἐπαρηγόρησα ὅπως ἠδυνάμην, καὶ ἀκουσίως τῇ διηγήθην τὸς πικρίας μου καὶ ὅλην τὴν λύπην τῆς ψυχῆς μου Ὅταν ἐπὶ τέλους ἀπεχωρίσθημεν, μᾶς συνέδεε πλέον φιλία εἰλικρινής· ἡ ἐσπέρα αὕτη τὴν ὁποίαν διῆλθον μετ' αὐτῆς πλησίον τῆς θερμάστρας μοὶ ἄφησεν ἀνεξάλειπτον ἀνάμνησιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΝ ΒΟΛΩ· ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ἀφ'ἧς στιγμῆς ἤρξατο ἡ ἐπίσημος παλινόστησις τῶν Θεσσαλῶν προσφύγων, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας καὶ μητρικὰς μερίμνας τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως ὑπὲρ περιθάλψεως τῶν ἀτυχῶν τούτων, καταφανέστερα ἐν τούτοις ἐγένοντο τὰ δεινὰ καὶ αἱ στερήσεις τοῦ θεσσαλικοῦ πληθυσμοῦ, ὁ δὲ ἄρτος ὃν ἐν τῇ φιλοστόργῳ αὐτῆς μερίμνῃ τοῖς παρέχει ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δὲν εἶναι τὸ μόνον φάρμακον κατὰ τῆς πείνης, τῆς γυμνότητος, τῶν ἐκ τοῦ ψύχους ἀσθενειῶν, τῆς ἐν ὑπαίθρῳ διανυκτερεύσεως καὶ τῶν λοιπῶν ταλαιπωριῶν τῆς παντελοῦς ἐνδείας καὶ στερήσεως!

Ἐν Βόλῳ ἰδίᾳ θλιβερωτέρα προβάλλει ἡ ὄψις τῆς πενίας καὶ τῆς γυμνότητος, καθ' ὅσον μέγα μέρος τῶν εἰς τὰς ἑστίας αὐτῶν παλινοστούντων συγκεντροῦται ἐνταῦθα, εἴτε πληροφορούμενοι τὸ ἐντελῶς κατεστραμμένον τῶν κατοικιῶν αὐτῶν, εἴτε στερούμενοι τῶν μέσων τῆς πρώτης ἐγκαταστάσεως καὶ ἀποροῦντες ἐργασίας εἰς τὰ ἔρημα αὐτῶν χωρία.

Τὰς ἀνάγκας καὶ σκληρὰς ταύτας στερήσεις τῶν Θεσσαλῶν προσφύγων καὶ μάλιστα τῶν ἐν Βόλῳ συγκεντρωθέντων, δικαίως ποθοῦσαι, ἂν μή τι ἄλλο νὰ μετριάσωμεν καὶ κάπως νὰ πραΰνωμεν αἱ κάτωθι ὑποσημειούμεναι συνηνώθημεν ἀποτελέσασαι τὴν

Ἕνωσιν τῶν ἐν Βόλῳ Ἑλληνίδων κυριῶν
ὑπὲρ τῶν Θεσσαλῶν προσφύγων

καὶ συνενωθεῖσαι οὕτως εἰς φιλάνθρωπον καὶ ἀναποδράστου ἀνάγκης ἐπιβαλλόμενον Σωματεῖον, ποιούμεθα ἔκκλησιν ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας πρὸς τὸν ἁπανταχοῦ Ἑλληνισμὸν καὶ τὸν πεπολιτισμένον Κόσμον, ὅπως παρ' ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῶν δικαίων ἑλληνικῶν ἀγαθοεργῶν σκοπῶν ὑλικὰς θυσίας, ἐπέλθῃ καὶ πάλιν ἀρωγός, εἴτε διὰ χρημάτων, εἴτε δι' ἐνδυμάτων νέων καὶ μεταχειρισμένων, εἴτε διὰ φαρμάκων καὶ ἄλλων χρησίμων εἰδῶν εἰς τὴν δεινὴν τῶν Θεσσαλῶν προσφύγων κατάστασιν, ὑπ' ὄψει ἔχων ὅτι πρὸ ἀξιαντλήτων συμφορῶν καὶ στερήσεων ἀνεξάντλητος εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡ φιλανθρωπία καὶ γενναιοδωρία, ἐπισπωμένη οὕτω τὴν ἐκ προτέρων εὐγνωμοσύνην ἡμῶν καὶ τῶν εὐεργετηθησομένων ἀτυχῶν.

Ἐν Βόλῳ τῇ 2/14 Δεκεμβρίου 1897

Ἡ πρόεδρος — Ἡ ταμίας
ΑΣΠΑΣΙΑ Ι ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ — ΤΕΡΨΙΘΕΑ Α ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ
Ἡ Γραμματεὺς *ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι ΖΙΦΟΥ*

Τὰ μέλη

Ἀριστέα Μ. Ἀργύρη, Ἀφροδίτη Ζ. Ἰωαννίδου, Γαρουφαλιὰ Δ. Τσολάκη, Ἐλίζα Ν. Ρογκότη, Εὐφροσύνη, Γ. Βαρουξάκη Εὐαγγελία Ἰωάν. Ἀργύρη, Ἑλένη Χ. Νικολαΐδου, Ἑλένη Κ. Γιαννακοπούλου, Κασσούλα Γ. Νικολαΐδου. Μαίρη Π. Ἀποστολίδου, Πηνελόπη Α. Μαθιουδάκη. Πολυξένη Γ. Καρτάλη, Χαρίκλεια Γ. Βόλτου.

Σημ Πᾶσα ἀποστολὴ ἀπειθυντέα: Πρὸς τὴν κυρίαν Ἰωάννου Ἀποστολίδου, Πρόεδρον τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἐν Βόλῳ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἦτο πτωχή, πολὺ πτωχή. ἀλλ' εὔμορφη καὶ πολὺ ἐργατική. Οἱ γείτονες ὅλοι τὴν ἐκαμάρωναν καὶ τὴν ἠγάπων ἐνταῦτῳ διὰ τὴν ἀγνότητα τῶν ἠθῶν της καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων της. Ἔζη ἐκ τῆς ἐργασίας της, ῥάπτουσα ἀσπρόρρουχα διὰ μέγα τι ῥαπτικῆς κατάστημα.

Ἀλλ' ἦτο τόσον πτωχή, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ οἰκονο-

Ὁ Ὁλλανδὸς ὁλονὲν ἐξηκολούθει νὰ ἐρωτοτροπῇ μὲ τὴν ὡραίαν Ρωσσίδα· ἡ Βεατρίκη ἐφαίνετο ὅτι ὑποφέρει, ἀλλ' ἐπροσπάθει νὰ φαίνεται ἀμέριμνος· ἐγὼ πάντοτε ἤμην πλησίον της, μὴ θέλων νὰ τὴν ἀφήσω μόνην διὰ νὰ μὴ δώσω ἀφορμὴν εἰς ἐπικρίσεις· αὐτὴ μὲ ἐνόει καὶ μὲ εὐχαρίστει μὲ τὸ θαυμάσιον μειδίαμά της διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν μέριμνάν μου· εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα ἐπήγαμεν ὅλοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔνθα ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἐκκλησιαστικὴ συνευλία ἀπὸ μίαν διακεκριμένην μουσικόν. Ἡ ἑσπέρα ἦτο καθαρὰ καὶ ψυχρά, ἡ Βέρα Ἀσκίνα ἔλαβε μετ' ἀφελείας τὸν Ὁλλανδὸν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ἔσυρε, τρέχουσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς ἐρήμους ὁδούς· ἡ Βεατρίκη ἐβάδιζε πλησίον μου σιωπηλὴ εἰς ὅλον τὸ διάστημα, νευρικῶς φρικιῶσα καὶ ριγοῦσα ἐκ τοῦ ψύχους. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐμάθαμεν ὅτι ἀνεβλήθη ἡ συναυλία. Ἡ Βέρα ἤρχισε νὰ παραπονῆται, σκεπτομένη ὅτι θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ὅτι ὅλην τὴν ἐσπέραν θὰ ἐστενοχωρεῖτο. Αἴφνης ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς, κρούουσα τὰς χεῖρας· ἠξεύρετε κύριοι, τί νὰ κάμωμεν; Νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ παγοδρόμιον, εἶναι ἐκεῖ μεγάλη ἑορτὴ σήμερον. Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι αὐτὸ εἶναι θαυμάσιον; Πηγαίνωμεν! . . . Ὁ κύριος Βὰν Βήρεν λάμπων ἐξ εὐχαριστήσεως, προσέφερε τὴν χεῖρά του πρὸς αὐτὴν καὶ ἔφυγαν αὐτοὶ πρῶτα. Παρετήρησα τὴν Βεατρίκην. Ἦτο ἤρεμος. Ἠκολουθήσαμεν τοὺς ἄλλους καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ παγοδρόμιον· τὸ θέαμα ἦτο θαυμάσιον. Λευκὴ χιὼν ἐκάλυπτεν ἐλαφρῶς τὴν λείαν ἐπιφάνειαν τῆς παγωμένης λίμνης, πλαισιουμένης γύρω ὑπὸ πυκνῶν δένδρων κρυσταλλωμένων. Ἡ λίμνη ὑπὸ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς ἐφαίνετο ὡς ἀπέραντον κάτοπτρον, περιβαλλόμενον ἀπὸ πλαίσιον ἀδαμάντινον. Ἡ Βέρα ἦτο εἰς ἀπερίγραπτον ἔκστασιν. Ἀφῆκε τὸν συνοδόν της, ἔτρεξεν ὡς ἀστραπή, ἠγόρασε παγοπέδιλα, τὰ προσήρμοσεν ὑπὸ τοὺς μικροὺς πόδας της καὶ ἐπέταξε ὡς χελιδὼν· πολλαὶ ἐκ τῶν ἰδικῶν μας ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμά της καὶ οἱ λοιποὶ μετέβημεν εἰς διαμέρισμα μικρὸν, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τὴν ἄκραν τῆς λίμνης καὶ ὀπόθεν βλέπομεν τοὺς παγοδρομοῦντας. Μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ὁ κύριος Βὰν Βήρεν.

— Πῶς; δὲν παγοδρομεῖτε; τὸν ἠρώτησεν ἡ Βεατρίκη, μετ' ἀπορίας.

— Ποῦ; ἐκεῖ; ἀπεκρίθη καὶ ἐκάθισε πλησίον μας· δι' ἐμὲ ἡ λίμνη αὐτὴ εἶναι πολὺ μικρά. Τὸ πρόσωπον τῆς Βεατρίκης ἔλαμψεν ὑπὸ χαρᾶς· λοιπὸν ἀφοῦ εἶναι ἔτσι καθίσατε πλησίον μας· ἀπ' ἐδῶ φαίνεται πολὺ ὡραῖα· ἡ συνομιλία μας ἔγεινε πολὺ ζωηρά.

Αἴφνης ἀσθμαίνουσα ἐπαρουσιάσθη ἡ Βέρα Ἀσκίνα Κύριε Βανδήρεν ἔλθετε νὰ κάμωμεν ἕνα γῦρον μαζῆ . . σᾶς παρακαλῶ πολύ, καὶ τὸν ἔβλεπε μὲ βλέμμα τοσοῦτον παρακλητικὸν καὶ τόσον θωπευτικόν, ὥστε ὁ Ὁλλανδὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴν ἐνδώσῃ. Ἀμέσως ἐφώναξε καὶ τοῦ ἔφερον τὰ ἐκ σιδήρου πέδιλα, τὰ προσήρμωσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἔτρεξεν ὡς ἀτραπὴ μετ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ πάγου Ἡ Βεατρίκη ὠχρίασε καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου· πηγαίνωμεν, ἐφώναξα μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ τοῦ θυμοῦ. Θὰ ἦτο τολὺ ἀνόητον νὰ περιμένωμεν ἐδῶ νὰ παγώσωμεν διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν ἰδιοτροπίαν μιᾶς τρελλοκόρης.

— Ὄχι, περιμένωμεν ὀλίγον, ἐψιθύρισε μὲ φωνήν. ἤτις μόλις ἠκούετο. Αὐτοὶ θὰ ἔλθουν γρήγορα. Ἀλλ' ἡ Βέρα τόσον ἦτο βεβαίως εὐχαριστημένη. ὥστε ἐλησμόνησεν ὅτι τὴν περιμένουν· ὅλη ἔλαμπεν ἐκ χαρᾶς καὶ ἔβλεπε μὲ πύρινα βλέματα τὸν συνοδόν της. Ἠσθανόμην ὅτι ἡ Βεατρίκη μόλις ἐστηρίζετο εἰς τοὺς πόδάς της, αἱ χεῖρές της ἔτρεμον καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν γεμάτοι δάκρυα. Τέλος ἐπείσθη νὰ ἀναχωρήσωμεν. Πόσον εἴσθε καλὸς ἐφώνησε, σφίγγουσα τὴν χεῖρά μου, ὅταν εἰσήλθομεν εἰς τοῦ ξενοδοχείου τὴν αἴθουσαν. Ναί, εἴχετε δίκαιον, ἔπρεπε νὰ φύγωμεν. Ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὸ ψῦχος. Καὶ εὐθὺς ἀλλάξασα τόνον φωνῆς. ἐπρόσθεσεν. Ὁ Κύριος Βὰν Βήρεν φαίνεται πολὺ συμπαθὴς τὴν Βέραν καὶ πιθανὸν θὰ ἔχωμεν γρήγορα γάμους. . . ἀλλὰ λυγμὸς ἐπίεσε τὸν λάρυγγά της καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ· ἡ καρδία μου ἐπιέσθη ἐξ ὀίκτου.

Ἀλλὰ σεῖς δὲν μὲ ἐννοήσατε εἶπεν αὕτη ἐσπευσμένως. Θεέ μου! ὑπῆρχε καιρὸς καθ' ὃν ἤλπιζον ναί, ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι ἠπατήθην, Ἰδοὺ τὸ πᾶν . . ὅπως καὶ πάντοτε! ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν χαμηλήν.

μήσῃ ἐν μικρὸν χρηματικὸν ποσόν, ὅπως προμηθευθῇ ραπτομηχανήν τινα καὶ κατορθώνῃ νὰ παρακδίδῃ ἐργασίαν περισσοτέραν καὶ κερδίζῃ περισσότερον πρὸς ἀνετωτέραν συντήρησιν καὶ αὐτῆς καὶ τῆς γραίας μητρός της. Καὶ οὕτω ἠναγκάζετο νὰ ἐργάζηται νύκτα καὶ ἡμέραν. Οἱ τέως ζωηροὶ καὶ λάμποντες ὀφθαλμοί της ἐνεκρώθησαν, αἱ παρειαί της ὠχρίασαν καὶ τὰ ρόδα τῆς ἀνθηρότητος καὶ ὑγείας ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της.

Ἦτο παραμονὴ χριστουγέννων καὶ ἀργὰ πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ εὐτυχεῖς τῆς γῆς ἐπέστρεφον εἰς τὰς οἰκίας των, κατάφορτοι μὲ δῶρα καὶ πλούσια τρόφιμα ἡ πτωχὴ ὀρφανὴ μετέβαινε νὰ παραδώσῃ τὴν ἐργασίαν της εἰς τὸ μέγα κατάστημα ἀσπρορρούχων, τὸ ὁποῖον τῆς ἐπροθύμευεν ἐργασίαν. Ὁ ἔμπορος δύσθυμος, διότι ἐβράδυνε νὰ φέρῃ τὴν παραγγελίαν πλουσίας τινὸς κυρίας, ἤρχισε νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ διὰ τὴν βραδύτητά της. Ἡ κόρη μόλις κρατοῦσα τὰ δάκρυά της ἔστρεψε πρὸς τὸν ἀνηλεῆ ἔμπορον τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν εἶπεν, ὅτι εἰργάσθη ὀκτὼ κατὰ συνέχειαν νύκτας, ἵνα τελειώτῃ τὴν ἐν λόγῳ ἐργασίαν.

Εἰς τὴν συγκινητικὴν ταύτην σκηνὴν παρίστατο καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις ἀντιπρόσωπος τῶν ραπτομηχανῶν Σίγγερ, ὅστις ἀμέσως προσεφέρθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν νεάνιδα ραπτομηχανὴν τελειοτάτου συστήματος, ἧς τὸ ἀντίτιμον θὰ τῷ ἐπλήρωνεν αὕτη ἀνὰ μικρὰς μηνιαίας δόσεις. Ἡ κόρη ἐδέχθη μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ τὴν ἐπαύριον ὡς δῶρον πολύτιμον τῶν Χριστουγέννων ἐλάμβανε τὴν ἐν λόγῳ μηχανήν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐργασία παρήγετο τετραπλασία ἢ πρὶν καὶ ἐντὸς ἑνὸς ἑξαμήνου ὄχι μόνον ἡ μηχανὴ ἐπληρώθη, ἀλλὰ καὶ μικραὶ οἰκονομίαι τῆς κόρης εἶχον ἀποταμιευθῆ. Ἐπὶ πλέον ὁ γραμματεὺς τοῦ καταστήματος τῶν ἑτοίμων ἀσπρορρούχων τόσον ἐνθουσιάσθη ἐκ τῆς τελειοποιηθείσης ἐργασίας τῆς κόρης,—χάρις βεβαίως εἰς τὰς ραπτομηχανὰς Σίγγερ—ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Τὴν ἐπιοῦσαν τοῦ γάμου της ἡ μηχανή της ἦτο ἀνθοστολισμένη καὶ ὅλαι αἱ προσκεκλημέναι φίλαι της ἔμαθον μετ' ἐκπλήξεως ὅτι τὴν εὐτυχῆ ἀποκατάστασίν της ἡ κόρη ὤφειλεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ραπτομηχανὴν Σίγγερ, ἥτις τόσον τελείως, τακτικῶς καὶ κανονικῶς εἰργάζετο, καὶ τοιαύτην τὴν ἔκαμε νὰ ἀποκτήσῃ φήμην καλλιτέχνιδος ραπτρίας. Καὶ ἐκεῖ ἐνώπιον ὅλων ἐξετέλεσεν ἐργασίας τελείας, ἀνακηρύττουσα δημοσίᾳ τὴν μηχανὴν Σίγγερ, ὡς τὴν καλλιτέραν φίλην τοῦ οἴκου, ἀφοῦ κατορθοῖ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρετῶν της, νὰ ἐξασφαλίζῃ καὶ τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν.

ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Τί ἄλλο δῶρον τόσον ὡραῖον καὶ τόσον χρήσιμον καὶ πρακτικὸν διὰ πάσης ἡλικίας γυναῖκα ἀπὸ τὰς ὡραίας ὀμπρέλλας τοῦ ἐργοστασίου τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη.

Εἰς ὅλα τὰ χρώματα ἀπὸ τοῦ μαύρου μέχρι τοῦ λευκοῦ, καλλιτεχνικαί, πλούσιαι, στερεαί, ὡς ὅλα τὰ ὑφάσματα τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, εἶναι ἀληθὲς καύχημα διὰ τὴν γυναικείαν βιομηχανίαν μας, ἥτις τόσον ἀλματικὰ βαίνει κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη. Καὶ μὲ τὰς ὀμπρέλλας μαζῆ πόσα ὡραῖα ὑφάσματα καὶ ἐσάρπαι καὶ μανδυλάκια, ὅλα ὡραῖα καὶ πολύτιμα καὶ προσφιλῆ δῶρα, διότι καὶ στολίζουν ἀπαραμίλλως καὶ ἐξαίρουν τὸ γυναικεῖον κάλλος ὑπερβολικὰ καὶ εἶναι ἔργα γυναικείων χειρῶν, ἔργα καλλιτεχνίδων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναμιμνήσκουν τὸν μῦθον τῆς Ἀράχνης καὶ τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν *ἐπὶ τέλους* νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος

—Ἔχετε δίκαιον μίς, λέγω μετὰ φωνῆς συμπαθοῦς, δὲν σᾶς ἐννοῶ. Αἰσθάνομαι ὅμως τὴν λύπην σας καὶ θέλω νὰ σᾶς παρηγορήσω.

Ἡ Βεατρίκη μὲ εἶδε μὲ βλέμμα μεστὸν μελαγχολίας· μὲ ἐπιπλήττετε, εἶπε διότι δὲν ἔδειξα πλήρη ἐμπιστοσύνην. Μὲ ἀδικεῖτε, νομίζων ὅτι σᾶς κρύπτω τὴν μυθιστορικήν ἐκείνην ἱστορίαν, δηλ. τὸν θάνατον· ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ τίνος μνηστῆρος, λοιπὸν μάθετε ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι φῆμαι, ὅτι εἶναι ἰδέαι, διότι ποτὲ δὲν ὑπῆρξε δι' ἐμὲ μνηστήρ!! Δὲν γνωρίζω ποῖος ἐσκέφθη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, δὲν ἤθελα νὰ ἐξετάσω περὶ αὐτοῦ καὶ ἐσιώπησα, διότι βεβαίως ἡ ἀλήθεια περισσότερον δι' ἐμὲ ἦτο ταπεινωτικὴ ἢ τὸ ψεῦδος.. Ἀναστέναξε βαθέως καὶ ἐξηκολούθησεν ἡσύχως, μὴ ἀποτεινομένη πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ὁμιλοῦσα. Ναί, ποτὲ δὲν ἠγαπήθην! οὐδεὶς μὲ ἠγάπησε! καὶ ὅμως μὲ ἔλεγαν ὡραίαν· ναί· καὶ ἐγὼ τὸ ἐνόουν, περιῆλθον πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἀπηντήθην μὲ πολλοὺς νέους ἐξ ὅλων τῶν ἐθνῶν. Ἦτο καιρὸς, ὅτε δὲν ἄφινα νὰ μοῦ διαφύγῃ οὔτε εἷς χορός, οὔτε μία ἑσπερίς· παντοῦ ἤμην ἡ βασίλισσα· καὶ ὅμως μὲ ὅλα αὐτά, ἰδοὺ παρῆλθε σχεδὸν ἡ νεότης μου, εἶμαι πλέον εἰκοσιοκταέτις. καὶ δὲν γνωρίζω τί θὰ εἰπῇ ἀγάπη . . . καὶ οὐδεὶς θὰ μὲ ἀγαπήσῃ· ἔχω πολλοὺς φίλους εἰλικρινεῖς, οἵτινες μὲ ἐκτιμοῦν ὡς φίλην, ἀλλ' οὐδένα ὅστις νὰ μοὶ ζητῇ θερμοτέραν ἀγάπην καὶ διατί; μήπως ἔχω τι τὸ ἀντιπαθητικόν; ἀλλὰ ὄχι, δὲν πιστεύω, πολλάκις ἤκουσα νὰ μὲ λέγουν ὅτι εἶμαι πολὺ συμπαθητική· λοιπὸν ἀπὸ τὴν συμπάθειαν ἕως τὴν ἀγάπην ἀπέχει μόνον ἓν βῆμα, ἀλλ' οὐδεὶς τὸ ὑπερεπήδησεν.

— Καὶ ἐν τούτοις νομίζω ὅτι εἶσθε ὅλη πλασμένη διὰ νὰ ἀγαπᾶσθε, ἐφώνησα μὲ φωνὴν ταραγμένην, διότι μὲ συνεκίνησε πολὺ ἡ ἁπλῆ καὶ ἀφελὴς ὁμολογία της.

—Ὦ! αὐτὸ δὲν τὸ ἤκουσα πρώτην φοράν . . . ὅτε ἤμην ἀκόμη πολὺ μικρά, ὁ πατήρ μου μοὶ ἔλεγε συχνὰ ὅτι πολλοὺς θὰ τρελλάνω μὲ αὐτοὺς τοὺς θαυμασίους ὀφθαλμούς! . . . Ὁποία πλάνη! πρὸς τί ἀφοῦ δὲν ἠσθάνθην τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶμαι ὡραία δι' ἐκεῖνον μόνον· ὅταν θὰ γηράσω δὲν θὰ αἰσθάνωμαι τὴν εὐτυχίαν, τοὐλάχιστον νὰ ἔχω τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος.

Ἔγεινα ἐπεισιδάκρυον, νομίζω ὅτι μὲ βαρύνει κακὴ εἱμαρμένη· ποτὲ δὲν θὰ ἀπαντήσω ἄνθρωπον νὰ μὲ ἀγαπήσῃ. Ἐὰν εἶχον οἰκογένειαν, συγγενεῖς, βεβαίως δὲν θὰ παρεπονούμην. Ἀλλὰ νὰ περιπλανῶμαι ὅλην μου τὴν ζωὴν μόνη εἰς οὐδένα νὰ μὴν ἀνήκω, νὰ τρέχω ἀπὸ τὸ ἓν μέρος εἰς τὸ ἄλλο, ἄνευ ἀγάπης, ἄνευ ἐλπίδος, αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀλγεινόν. Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα διατὶ ἐζήλευσα τὴν τύχην σας καὶ διατὶ σᾶς ὠνόμασα εὐτυχῆ; Ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ ἀποθάνω καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ οὔτε εἷς νὰ χύσῃ ἓν δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου μου! . . .

— Ὦ, μὴν ὁμιλῆτε τοιουτοτρόπως, μίς Βεατρίκη. Ἐγὼ σᾶς ἐγνώρισα πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ σᾶς λησμονήσω ποτέ . . . . Ὦ, ἔχω πολλοὺς φίλους (καὶ ἐπρόφερε τὴν λέξιν φίλους μὲ φωνὴν ὅλως ἀλλοίαν), ἡ φιλία των μοῦ ἀφίνει εὐχαρίστους ὥρας. Ναί, ἀλλ' ἐγὼ ἐπερίμενα ἀπὸ τὴν ζωὴν ἄλλο. . . Ἐσιώπησε καὶ ἔκλινε τὴν ὡραίαν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ στήθους. Δύω μεγάλα δάκρυα ἔτρεμον ἐπὶ τῶν μεγάλων βλεφαρίδων της. Ἔστρεψα διὰ νὰ μὴ τὰ ἴδω πίπτοντα, ἡ καρδία μου ἐφλέγετο ἐκ τοῦ πόνου· δυστυχὴς ὡραία, σὲ συλλυποῦμαι. Ἀληθῶς εἶναι βαρεῖα ἡ ζωὴ ἄνευ ἀγάπης. Διέρχεσαι τὰς ἡμέρας σου θλιβερὰς καὶ μελαγχολικάς, τὰς βαθείας νύκτας μακρὰς καὶ ἄνευ ἀνατολῆς. Πῶς ἤθελα τὴν ἀγαπήσει ἐάν . , ναί, ἐὰν δὲν ἦτο ζῶσα καὶ ζωηρὰ ἡ ἀνάμνησις. . . . Ἔχει δίκαιον· ἐγὼ εἶμαι εὐτυχέστερός της μὲ τὴν λύπην μου· ἡ ζωὴ ἄνευ ἀγάπης δὲν εἶναι ζωὴ ἀλλὰ σειρὰ θλιβερὰ ἀναμνήσεων.

(Ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ) Καλλιόπη Γαβαλλᾶ